

РЕШЕНИЕ

№ 3729

гр. София, 18.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в публично заседание на 18.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **695** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във връзка с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по Жалби на:

1) ИЛИЯНА Ц. ГЕРГУШКА - ТАСЕВА от гр.С., представлявана от адв. К и адв. Бозуков;

2) РАЙОН „В.” на С. О.,

3) „Р. НА И. Б.” Е., с ЕИК *, представлявано по делото от адв. Х,

съединени за общо разглеждане *срещу* ЗАПОВЕД № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С.. С процесния административен акт, на основание чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ, са одобрени: 1) изменение на плана за застрояване (ПЗ) за урегулирани поземлени имоти (УПИ) IX-90 и XVI-89,90 от кв.61б, местността „Карпузица” и 2) изменение на плана за регулация (ПР) на УПИ VII-89, IX-90 и XVI-89,90; изменение на улична регулация на улица-тупик от о.к. 58а до 58б за създаване на улица-тупик от о.к. 58а до о.т.58в, кв.61б, м.”Карпузица”, по зелените и кафяви линии, цифри и букви и съгласно приложен проект.

Жалбоподателката Гергушка-Т излага подробни доводи за недействителност на оспорвания административен акт, като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправни норми на ЗУТ, изразяващи се в следното: На първо място претендира, че в качеството си на заинтересовано лице не е била уведомена за

започване на административното производство. Проектът на плана не и е бил съобщен и не е могла да изрази становището си по него, с което е нарушена разпоредбата на чл.128, ал.3 ЗУТ. На следващо място твърди, че с изменението на уличната регулация, в частта за улицата – тупик от о.к.58а до о.к. 58б, се отнема част от площта на сега съществуващата задънена улица която осигурява достъпа до УПИ VII-89 и тази част се придава към имота на заинтересованата страна Б., без за това да има валидно взето Решение на Столичен общински съвет, доколкото градската улична мрежа е публична общинска собственост. Освен това счита, че с промяната на уличната регулация на улицата – тупик от о.к.58а до о.к. 58в се нарушават императивни изисквания за планиране и проектиране на комуникационно – транспортните системи в урбанизирана територия. Претендира, че незаконосъобразно актът е постановен на основание чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ, тъй като липсва изразено съгласие на С. О., в качеството ѝ на съсобственик на УПИ VII-89, за промяна на границите и площта на имота. Счита, че недопустимо с изменение на плана за регулация са променени границите на УПИ VII-89 без преди това да е извършена промяна в имотните му граници, както и, че с изменението се нарушава прилежащата територия за обслужване на съществуващата в имота жилищна сграда, на която е собственик. Моли съда да отмени Заповед № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г., както и да осъди ответника да ѝ възстанови направените разноски по водене на делото. Не представя списък на разноските.

Жалбоподателят – С. О., район „В.“, Ч. процесуалния си представител – юрк.К, релевира доводи за недействителност на процесната Заповед като постановена в противоречие с императивни материалноправни норми на ЗУТ. Претендира, че заедно със заинтересованата страна Х. Б. е съсобственик на УПИ VII-89, което обстоятелство удостоверява с Акт за общинска собственост (АОС) № 1432/ 25.05.2004г. На това основание счита, че е от кръга на лицата по чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ които е следвало изрично да заявят съгласието си за изменението на действащия ПУП-ПР, тъй като от УПИ VII-89 се придават части към новосъздадения УПИ XVI-89,90. Освен това твърди, че съществуващата по действащия ПУП за местността улица – тупик от о.к.58а до о.к. 58б е публична общинска собственост и придаването на части от нея към частен имот - УПИ IX-90 е опорочило процесната Заповед до степен на нищожност.

Жалбоподателят - „Р. НА И. Б.” Е., също претендира нищожност на оспорвания административен акт.

Ответникът – С. О., представляван от юрк.Ц, изразява становище за недопустимост на Жалбата на И Т. Претендира, че последната няма качеството на заинтересовано лице по смисъла на чл.131, ал.1 и ал.2 ЗУТ. Алтернативно оспорва Жалбата като неоснователна. Не изразява становище по допустимостта и основателността на останалите жалби, съединени за общо разглеждане в настоящото производство. Не претендира за разноски.

Заинтересованата страна – Х. Х. Б., представляван в съдебното производство от адв.Г, оспорва всички Жалби. На първо място претендира, че последните са недопустими, поради следното: 1) Жалбоподателката Т няма качеството на заинтересована страна по смисъла на чл.131 ЗУТ и респективно за нея липсва правен интерес от оспорването, тъй като е собственик само на жилищната сграда в имот който е предмет на плана за регулация. 2) Жалбата на третия жалбоподател – „Р. на И. Б.” Е., е подадена след изтичане на преклузивния срок за оспорване, тъй като процесната Заповед му е била редовно съобщена на 07.04.2008г., а възражението е подадено едва на 25.04.2008г. 3) Жалбата на СО-район „В.” също е просрочена. Твърди, че оспорваният акт е бил

съобщен Ч. юрк.Каменова още на 21.10.2008г., а жалбата е от 21.10.2009г. Извън това счита, че СО няма правен интерес от оспорването, тъй като не е съсобственик в УПИ VII-89, нито е собственик на улицата – тупик от о.к.58а до о.к. 58б. Моли съда да остави в сила Заповед № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С.. Не претендира разноски по водене на делото.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Илияна Тасева е собственик на имот – двуетажна еднофамилна жилищна сграда, с административен адрес - гр.С., район „В.”, У.”Полковник Бачийски” №4, построена с отстъпено право на строеж върху държавна земя, съставляваща УПИ VII-89, кв.16 по плана на гр.С., м. „ж.к.Карпузица”. За установяване на това обстоятелство по делото е приет Нотариален акт (НА) за продажба на недвижим имот №189/ 25.09.2003г. (л.7 по делото).

Не е спорно по делото и съдът приема за установено със събраните писмени доказателства, че кв.16 по плана от 2003г. е идентичен с кв.61б по сега действащия регулационен план за местността ”Карпузица”.

Жалбоподателят „Р. на И. Б.” Е. е собственик на УПИ V-87, кв.61б по плана на гр.С., м.”Карпузица”, с площ от 1360 кв.м., съгласно приет по делото НА за покупко-продажба на недвижим имот №52/ 18.12.2007г. (л.187, 188).

Жалбоподателят район „В.”-СО удостоверява правото си на собственост върху имот, съставляващ УПИ VII-89, кв.16, м. „ж.к.Карпузица”, целия с площ от 574 кв.м., с АОС № 1432/ 25.05.2004г. (л.232). Със Заповед на кмета на СО № РД-57-331/ 09.08.2004г. (л.81), издадена на основание влязло в сила съдебно Решение, от актовете книги за общинска собственост е отписан част от АОС № 1432/ 2004г. – 515 кв.м. от УПИ VII-89, кв.16, м. „ж.к.Карпузица”. Това обстоятелство е отразено в т.13 от АОС.

Заинтересованата страна Х. Б. е наследник на В И Баларева, видно от Удостоверение за наследници № 1044/ 29.05.1991г. на ОбНС - С. (л.73). Наследодателката Баларева е била собственик на имот с площ от 2043 кв.м. в землището на с.Княжево, м.”Карпузица”, което обстоятелство се установява с приетия НА за продажба на недвижим имот № 86/ 14.12.1938г. (л.72). Не е спорно и съдът приема за установено по делото, че този имот е бил отчужден от В Баларева през 1948г. по реда на Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост (ЗООГПНС) и е актуван като държавен с Акт № 287/ 27.07.1949г. На основание дворищна регулация от отчуждения имот са образувани два самостоятелни парцела, върху единия от които с Договор от 22.08.1956г. (л.136, 137), е учредено право на строеж върху държавна земя и е построена жилищната сграда, понастоящем собственост на жалбоподателката Т. По молба на заинтересованата страна част от бившия имот по нотариалния акт от 1938г., с площ от 1108 кв.м., съставляваща парцел XIII-7, кв.61б по плана от 1977г., е възстановена на наследниците на В Баларева по реда на чл.1 от Закона за възстановяване на собствеността върху отчуждени недвижими имоти (ЗВСОНИ) и е отписана от актовете книги за държавни и общински имоти със Заповед № РД-57-2130/ 06.07.1993г. (л.74). Със Заповед на кмета на С. № РД-57-888/ 10.11.1995г. (л.75) е поправена предходната Заповед № РД-57-2130/ 1993г. и от актовете книги за държавни и общински имоти е отписана и част от имот пл.№7а (стар) от кадастралния план, с площ на частта от 420 кв.м. и е отказано възстановяване на останалата част от бившия имот на В Баларева, с площ от 515 кв.м. Със Заповед № РД-09-50-46/ 29.01.2003г. на

главния архитект на С. (л.131, 132) са одобрени план за застрояване и план за регулация на УПИ VII-89 и УПИ IX-90, кв.16 и улица-тупик от о.к.58а до о.т. 58б, м."Карпузица". Не се твърди по делото този план да е бил оспорен от заинтересованите лица и съдът приема, че е влязъл в сила. Безспорно се установява със събраните и неоспорени писмени доказателства, че УПИ IX-90 е идентичен с част от бившия имот на Василка Баларева по нотариалния акт от 1938г., възстановен на заинтересованата страна по реда на ЗВСОНИ и отписан от актовете книги със Заповед № РД-57-2130/ 1993г., допълнена със Заповед № РД-57-888/ 1995г. Съгласно приетото по делото Удостоверение № СТ-94-Х-30/ 24.03.2003г. (л.107) и Скица № 94-Х-2/ 25.01.1996г. (л.108) бившият имот пл.№ 7а (с отстъпено право на строеж и с площ от 935 кв.м.), кв.61 на ж.к."Карпузица" по регулацията от 1996г. е идентичен с УПИ VII-89 и улицата-тупик от о.т.58а до о.т. 58б, кв.16 на ж.к."Карпузица" по регулацията, одобрена със Заповед № РД-09-50-46/ 2003г. По отношение на частта от имот пл.№ 7а (с площ от 515 кв.м.) която не е отписана от актовете книги за държавна и общинска собственост Х. Б. е предявил ревандикационен иск по чл.108 от Закона за собствеността (ЗС). С влязло в сила на 10.04.2004г. Решение, постановено по гр. дело № 5370/ 2003г. (л.78-80), СРС, 46 с-в ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на С. О. *правото на собственост* на Х. Х. Б. върху УПИ VII-89, кв.16 по плана на гр.С., ж.к."Карпузица", с площ от 515 кв.м., *при граници: улица-тупик*; УПИ IX-90, УПИ VI-94 и УПИ V-87, всички от кв.16 по плана на гр.С., ж.к."Карпузица" и ОСЪЖДА С. О. да предаде на Х. Х. Б. на основание чл.108 ЗС владението на същия имот.

Предвид така установените факти, настоящият решаващ състав приема, че със събраните по делото писмени доказателства *е оборена материалната доказателствена сила на АОС № 1432/ 25.05.2004г.* въз основа на който жалбоподателят – район „В.” – СО, се легитимира като съсобственик в имот, съставляващ УПИ VII-89, кв.16 по плана одобрен през 2003г. Това е така, защото с влязло в сила Решение от 02.03.2004г. на СРС, ГО, 46 с-в е признато по отношение на СО правото на собственост на Х. Б. върху *целия* УПИ VII-89, кв.16 по плана на гр.С., ж.к."Карпузица", с посочените в диспозитива на решението граници. Не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства от постановяване на съдебното решение на 02.03.2004г. до издаване на АОС № 1432/ 25.05.2004г. да е извършвана промяна на границите на УПИ VII-89, така както са определени със съдебния акт и плана за регулация от 2003г. Обстоятелството, че към момента на съставяне на АОС площта на УПИ VII-89 не е 574 кв.м. се установява и от простата аритметика: отчужденият от В Баларева имот е бил с площ по НА от 2043 кв.м. Безспорно е установено със събраните писмени доказателства, че част от този имот с пл.№7а, с учредено правото на строеж, е бил с площ от 935 кв.м. Със Заповед на кмета на С. № РД-57-888/ 10.11.1995г. част от имот пл.№7а, с площ от 420 кв.м. е възстановена на Х. Б. по реда на ЗВСОНИ. Следователно от бившия имот пл.№7а след възстановяването на частта от 420 кв. м. е останала площ от 515 кв.м. *Част от тези 515 кв.м. са отредени с влязъл в сила ПУП-ПП от 2003г. за улица-тупик от о.т.58а до о.т.58б, а останалата част е влязла в основата на УПИ VII-89, за което обстоятелство е прието и не е оспорено* Удостоверение № СТ-94-Х-30/ 24.03.2003г. (л.107).

За изясняване на делото от фактическа страна беше приета съдебно техническа експертиза (СТЕ) с основни и допълнителни задачи. Заключение на вещото лице – И. К., не е оспорено от страните и съдът го кредитира по делото, като обективно и компетентно дадено и съответно ще го коментира при формиране на правните изводи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на Жалбите:

1. Жалбата, подадена от „Р. НА И. Б.” Е., е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА за разглеждане в настоящото производство, поради наличие на предпоставките на чл.159, т.4 и т.5 АПК и във вр. с чл.131 ЗУТ.

На първо място настоящият състав приема, че Жалбата е подадена *след* изтичане на преклузивния срок за оспорване. По делото са приети и не са оспорени относими към допустимостта на Жалбата писмени доказателства: Разписан лист за обявяване на процесната Заповед на заинтересованите лица (л.176, л.192); известие за доставяне – обратна разписка (л.178); Нотариално заверено пълномощно на С Енрике Каналес от 05.03.2007г. (л.264). Видно от приложеното копие от обратна разписка на 07 април 2008г. жалбоподателят е бил уведомен за постановяване на административния акт по реда и при условията на 48 ГПК (отм.). Неотносимо към редовността на обявяването е обстоятелството, че с Уведомително писмо (л.306) управителят на дружеството е оттеглил пълномощията на С Енрике Каналес свързани с представителството и управлението на дружеството. От една страна оттеглянето на пълномощното не е извършено във формата в която е дадено и от друга, съгласно чл.41, ал.2 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) прекратяването на пълномощието не може да се противопостави на трети лица, които добросъвестно са договаряли с пълномощника, освен ако прекратяването е подлежало на вписване и то е било извършено. При тези данни следва да се прием, че срокът за оспорване на акта е изтекъл за жалбоподателя на 21 април 2008г. – понеделник, присъствен ден, а жалбата е постъпила в районната администрация едва на 25.04.2008г. и е регистрирана с № към 66-02-853 (л.179). Макар формално да претендира нищожност на оспорваната Заповед, всички изложени от жалбоподателя доводи са свързани с пороци на акта които могат да обусловят единствено неговата незаконосъобразност, поради което съдът приема, че не са налице предпоставки за прилагане на ал.5 на чл.149 АПК.

На следващо място съдът приема, че жалбоподателят няма качеството на заинтересовано лице по смисъла на чл.131 ЗУТ, тъй като собственият му имот - УПИ V-87 не е предмет на плана. Безспорно установено е с приетата СТЕ, основно и допълнителни заключения, че със застроителния план в УПИ IX-90 не се допускат намалени отстояния към УПИ V-87 – през съществуващата улица-тупик. Напротив, установено е от вещото лице, че с извършването в собствения на жалбоподателя имот строителство и изпълнена плътна ограда е отнета от площта на улицата-тупик и на места последната е с ширина от 3.20 м., вместо с първоначално изградените 5м. Установено е също, че строителството на предвидената в имота сграда се извършва непосредствено на регулационната линия с улицата-тупик вместо на предвидените с ПУП-ПЗ 5м. навътре от нея. Тези обстоятелства обаче са предмет на контрол от компетентните за това органи на СО и Дирекцията за национален строителен контрол.

2. Съдът приема, че Жалбите, подадени от И Т и С. О. – район „В.” са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Подадени са срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, съгласно разпоредбата на чл.215, ал.1 във вр. с чл.214, т.1 ЗУТ, от лица за които е налице правен интерес: Жалбоподателката Т е легитимирана да оспорва процесната Заповед на основание чл.131, ал.1 ЗУТ, като носител на вещни права в

имот, непосредствено засегнат от предвижданията на плана. Съдът приема, че за жалбоподателя С. О. – район „В.“ е налице правен интерес от оспорването, тъй като с изменението на регулационния план части от улицата-тупик - публична общинска собственост, се придават към УПИ IX-90.

Жалбите са подадени в преклузивния срок за оспорване.

Съдът намира неоснователно възражението на заинтересованата страна Б. за просрочие на жалбата, подадена от С. О. – район „В.“. Съгласно приетия и неоспорен по делото Разписан лист (л.192) актът е редовно съобщен на жалбоподателя на 08.10.2009г. Макар да са налице индиции, че Заповедта е била и по-рано обявена на район „В.“ липсват категорични данни от които да се направи безспорен извод за най-ранната дата след която актът е бил известен на жалбоподателя.

Разгледани по същество жалбите са ОСНОВАТЕЛНИ.

Като взе предвид въведените от жалбоподателите твърдения за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесната Заповед е издадена от компетентен административен орган, но в противоречие с материалноправни норми и с целта на закона, отменителни основания по смисъла на чл.1. т.4 и т.5 АПК.

Съдът приема, че с изменението на плана за улична регулация, в частта за улицата-тупик от о.т.58а до о.т. 58б, недопустимо и в противоречие с императивни норми на ЗУТ и Закона за общинската собственост (ЗОБС) е предвидено придаване на части от площта на задънената улица към имот – частна собственост на заинтересованата страна Б.. От графичната част на акта и от неоспореното заключение на вещото лице безспорно се установява, че с изменението на плана за регулация, границата между улицата-тупик и УПИ IX-90, определена със Заповед № РД-09-50-46/29.01.2003г., е изместена в северна посока.

Необосновано със събраните по делото доказателства е твърдението на заинтересованата страна Б., че улицата-тупик от о.т.58а до о.т. 58б попада изцяло в имот, който му е възстановен по реда на ЗВСОНИ. С Решението от 02.03.2004г. на СРС, 46 с-в по гр. дело № 5370/ 2003г. на Х. Б. е признато правото на собственост върху УПИ VII-89, без улицата-тупик, която видно от диспозитива на съдебния акт се явява граница на този имот. Не е спорно по делото обстоятелството, че задънената улица от о.т.58а до о.т. 58б е била част от бившия имот, отчужден от В Баларева. Тази площ обаче не е възстановена на нейните наследници.

Като част от уличната мрежа по смисъла на чл.77, ал.1, т.2 ЗУТ улицата-тупик от о.т.58а до о.т. 58б, предмет на оспорвания административен акт, е публична общинска собственост – аргумент от чл.56, ал.2 във вр. с ал.1 на Закона за общинската собственост (ЗОБС) и §7, т.4 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за местното самоуправление и местната администрация. Предвид на това съдът приема, че с изменението на плана за регулация главният архитект по същество и без да има правомощия за това се е разпоредил с имот-публична общинска собственост.

Предвид незаконосъобразността на изменението на плана за регулация незаконосъобразно се явява и изменението на плана за застрояване в УПИ IX-90, доколкото е функция от изменението на уличната регулация и придаването на части от съществуващата улица-тупик към този имот.

Извън това съдът приема, че липсата на фактически основания за постановяване на акта правят невъзможно упражняването на съдебния контрол за законосъобразност. По

делото остана неизяснено, включително и с приетите заключения на вещото лице, дали прилежащата към УПИ IX-90 улица „Полковник С Бачийски” е такава от III или IV клас по смисъла на чл.77, ал.1 ЗУТ. Предвид на това не може да бъде извършена преценка за законосъобразност на предвиденото застрояване на уличната регулационна линия.

Съдът приема, че оспорваната Заповед, в частта за изменение на уличната регулация на улица-тупик от о.к. 58а до 58б за създаване на улица-тупик от о.к. 58а до о.т.58в, е в противоречие с целта на закона, формулирана в чл.1 ЗУТ: Ч. устройството на територията да се гарантира устойчиво развитие и благоприятни условия за живеене, труд и отдих на населението, включително и посредством ограничения върху собствеността за устройствени цели. В процесния случай с изменение на уличната регулация и създаване на задънена улица от о.к. 58а до о.т.58в не се нарушават конкретни правни норми. От друга страна е безспорно установено от СТЕ, че ъгълът от около 90 градуса който образува съществуващата улица тупик от о.к. 58а до 58б с продължението ѝ до о.к.58в не позволява навлизане на пожарен автомобил в отсечката която обслужва новосъздадения УПИ XVI-89,90 и предвидената в него жилищна сграда. Предвид на това съдът приема, че макар да не нарушава конкретна норма в тази част планът е в противоречие с целта на закона, тъй като не създава възможност за спокойно и благоприятно ползване на имотите.

Така мотивиран настоящият състав намира, че ЗАПОВЕД № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С. е незаконосъобразен административен акт и като такъв следва да бъде отменен.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК основателна се явява претенцията на жалбоподателката Гергушка-Т да ѝ бъдат възстановени направените разноски по водене на делото. Съдът приема за доказани разноски, в размер на 560 (петстотин и шестдесет) лева, от които – 550 лева депозит за вещо лице и 10 лева за държавна такса.

Мотивиран от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК във вр. с чл.215, ал.7 ЗУТ, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ВТОРО ОТДЕЛЕНИЕ, 25-и състав

РЕШИ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като **ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМА** Жалбата, подадена от „Р. НА И. Б.” Е., ЕИК *, *срещу* ЗАПОВЕД № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С.. **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм. дело № 695/ 2009г., В ЧАСТТА, по Жалбата на „Р. на И. Б.” Е., *срещу* ЗАПОВЕД № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С..

Решението, в тази му част има характер на Определение и може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 7 дневен срок от съобщаването му на страните.

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-09-50-1444/ 19.11.2007г. на главния архитект на С. по Жалбите, подадени от ИЛИЯНА Ц. ГЕРГУШКА - ТАСЕВА от гр.С. и от С. О. – район „В.”.

ОСЪЖДА С. О. да заплати на ИЛИЯНА Ц. ГЕРГУШКА – ТАСЕВА, ЕГН – *, със съдебен адрес - гр.С., У.”Борова Г.” №32, сумата от 560 (петстотин и шестдесет) лева - разноски по водене на делото пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария, в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ

БОРЯНА ПЕТКОВА